

РЕШЕНИЕ

№ 26237

гр. София, 29.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав, в публично заседание на 22.06.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **5529** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 268, вр. чл. 267, ал. 2, т. 5 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс.

Образувано е по жалба на Ф. Ч., гражданин на Р.Т.,персонален №[ЕИК],чрез адв. Д.,съдебен адрес: [населено място], [улица],ел.адрес:[електронна поща] срещу Решение № ПИ-155/29.04.2026г. на директора на ТД на НАП-С. с което е оставена без уважение жалбата му срещу разпореждане на главен публичен изпълнител Е. С.,изх. № С 260022-137-0001598/07.04.2026г. с което е оставено без уважение исКането на жалбоподателя за погасяване по давност на публично задължение – глоба,в размер на 10 000лв. наложена с протоколно определение от 27.11.2023г. по НОХД № 733/23 на ОС-Хасково.

Твърди се незаконосъобразност на оспорваният акт,като материално незаконосъобразен,предвид факта,че във връзка с изпълнение на задължението не е издавана обезпечителна заповед,която да е представена пред публичния изпълнител въз основа на която последният да спре изпълнението по образуваното срещу жалбоподателя изпълнително дело. Поради това и въпреки наличието на съдебно определение за спиране на изпълнението,не е била издавана обезпечителна заповед и за него не е възникнало задължение да спре изпълненето.Публичният изпълнител дори не е би наясно с факта,че за наличие на определение за допускане на обезпечение.Същевременно и в хипотеата на чл.269 ал.3 ДОПК при предявен иск публичният изпълнител може да премине към друг способ за принудително изпълнение или да спре производството, но не е стореното нито едното,нито другото.Ако бе преминал към здруг способ това би прекъснало погасителната давност.Не е изпрямо производството.Публичният изпълнител е бездейсвал над 2г. и

задължението е погасено по давност.

Ответната страна изразява становищеза неоснователност на жалбата с аргументи,аналогични с тези обективирани в оспорваното решение.

В рамките на проверката по чл.158 от АПК, счита жалбата за редовна – като подадена в съответствие с изискванията за форма, съдържание и приложения. Същата е допустима, като подадена от активно легитимирано лице, в срока по чл.268 ал.1 ДОПК, срещу подлежащ на обжалване акт по чл.267 ал.2 т.5 ДОПК и при липса на отрицателни процесуални предпоставки по чл.159 АПК.

По съществото на спора,с оглед твърденията на страните и предмета на служебна проверка съдът съобрази и приема:

Административното производство е образувано във връзка с подадено от жалбоподателя възражение за погасяване по давност публични вземания, вх. № С.-000-0121632/02.03.2026г. с което се иска погасяване на глоба в размер на 10 000лв. наложена с определение от 21.12.2023г. по нохд № 722/2023г. на ОС –Хасково.

Срещу жалбоподателят е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2018 на ТД на НАП С. за събиране на зискуеми публични задължения – глоби и такси с визскатели АМ, ТД Митница Б. и ОС – Хасково.Изпратено му е съобщение за доброволно изпълнение от 30.09.2017г. без данни същото да е върчено,както и съобщение от 22.02.2018г.

Изпратено е искане до Районен съд — Х. за предоставяне на информация във връзка с допуснатото обезпечение по досъдебно производство №114/2023 г. Получен е отговор с вх. №С.-000-0202309/08.04.2026 г., от който е видно, че няма данни обезпечението да е отменено от Окръжен съд — Х. с влязло в сила определение, съгласно чл. 402, ал. 2 от ГПК.

По аналогичен начин и съгласно чл.212 ДОПК е изпратено искане и до до Софийски районен съд за предоставяне на информация. Получен е отговор с изх. №35254/06.04.2026 г., от който е видно, че с Определение от 28.05.2024 г. съдът е допуснал обезпечение чрез спиране на изпълнението, по изпълнително дело №180460658/2018 г. по описана ТД на Н. С., но обезпечителна заповед не е издадена. С определение от 03.01.2025 г. гр. д. 6752/2024 г. е прекратено, но съдебният акт е обжалван и не е влязъл в сила.

На тази база, публичният изпълнител е издал Разпореждане с изх. №С.-137-0001598/07.04.2026 г., с което е прието още,че за наложената глоба е издаден ИЛ от 11.04.2024г. по нохд № 772/2023г. на ОС Хасково и е налице прекъсване давността с ПМОН от 20.02.2024г. за наложен запор върху вземане от трето зъдлжено лице.

С определение от 28.05.2024г. по гр.д. № 16752/2024г. СРС е допуснал обезпечение чрез спиране изпълнението по изпълнително дело №[ЕИК]/2018г. по описа на ТД на НАП. С определение от 03.01.2025г. делото пред СРС е прекратено но същият акт е обжалван и не е влезнал в сила. В тази връзка е прието,че предвиденият срок по чл.82 ал.3 ЗАНН – както общата 2годишна, так и абсолютната 3г. давност не са изтекли.

При оспорване процесното разпореждане, директора на ТД на НАП С. е приел и посочил,че:

При изчисляване на давността за глобата следва да се има предвид, че същата, за разлика от други публични задължения, които възникват по силата на закона, започва да тече от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието.

Съгласно чл. 82, ал. 1 от ЗАНН административното наказание не се изпълнява, ако са изтекли 2 години, когато наложеното наказание е глоба. Според чл. 82, ал. 2 от ЗАНН, давността може да бъде прекъсната с всяко действие на надлежните органи, предприето

спрямо наказания с оглед изпълнение на наказанието. След завършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност. Новата давност е отново 2 години, съобразно мотивите на Тълкувателно решение №2/12.04.2017 г. по тълкувателно дело №3/2016 г. на ОСС от I и II колегия на ВАС и във връзка с чл. 82, ал. 2 и ал. 1, б. „а“ от ЗАНН. Доколкото в ЗАНН липсват разпоредби, касаещи спирането на давността, предприетите действия по изпълнение могат само да я прекъсват. Т. действие е налагането на обезпечителни мерки /Тълкувателно решение №2 от 28.02.2018 г. по тълк. д. №2/2017г., ОСНК на ВКС/.

Освен 2-годишната давност, в ЗАНН е предвидена и абсолютна давност, приложима преди образуване на изпълнителното производство, която е 3 години. Ако действията са извършени след 3-годишния срок, същите са без правно значение за прекъсване на давността, тъй като глобата вече е погасена по давност - чл. 82, ал. 3 от ЗАНН.

Съгласно разпоредбата на чл. 82, ал. 4 от ДОПК, правилото за 3-годишната давност не се прилага, ако в 2-годишния срок от влизане в сила на акта, с който е наложена глобата, е образувано изпълнително дело за събирането ѝ. Предвид горното при образувано изпълнително производство за глоба обикновената давност е 2 години, а абсолютната е 10 години по чл. 171, ал.2 от ДОПК, приложима и за всяко друго публично вземане. С всяко прекъсване на давността в рамките на 2-годишния срок започва да тече нова 2-годишна давност, като такива действия могат да се предприемат до изтичане на 10-годишна абсолютна давност с начална дата - датата на влизане в сила на актът, с който е наложено наказанието.

Посочено е още, че съгласно §29, т. 1 от Преходните и заключителните разпоредби /Т./ към Закона за мерките и действията по време на извънредното положение /ЗМДВИП/, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г., и за преодоляване на последиците /в сила от 13.03.2020 г./ до отмяната на извънредното положение срокът по чл. 171, ал. 2 от ДОПК не се прилага, а съгласно т. 2 на същата разпоредба, освен в случаите по чл. 172, ал. 1 от ДОПК давността спира да тече за времето на обявеното извънредно положение.

В Република България извънредното положение бе обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г. за период до 13.04.2020 г., удължено с решение на Народното събрание до 13.05.2020 г. (ДВ бр. 33 от 07.04.2020 г.). Съгласно §13 от ПЗР към Закона за изменение и допълнение /ЗИД/ на Закона за здравето (ДВ, бр. 44 от 13.05.2020 г., сила от 14.05.2020 г.) сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по ЗМДВИП, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г., и за преодоляване на последиците, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на този закон в „Държавен вестник“. Следователно давностните срокове за погасяване на публичните задължения спират да текат за периода на извънредното положение до 21.05.2020 г. Това спиране именно води до удължаване на давностните срокове с 59 дни.

В настоящия случай, налице са основания за прекъсване на погасителната давност с ПНОМ с изх. №С.-022-0012112/20.02.2024 г., от който момент започва да тече нова давност, отново за срок от 2 години.

Следователно, в разглеждания случай са налице фактически основания за прекъсване на давността по смисъла на чл. 82, ал. 2 от ЗАНН — поради предприетите обезпечителни мерки с издадените ПНОМ от 20.02.2024 г. Същите са ефективно наложени, видно от представените доказателства по административната преписка.

Установено е по безспорен начин, че за събиране на публичното вземане са предприети действия от съдебен изпълнител с образуване на изпълнително дело и наложен запор от

ДСИ М. П. при Районен съд — Х..

Допълнително, с Определение от 28.05.2024 г. на Софийски районен съд, трето гражданско отделение, 82 състав, по гр. д. №16752/2024 г. е допуснато обезпечение чрез спиране на изпълнението п изпълнително дело №180460658/2018 г. по описа на ТД на НАП С.. С Определение от 03.01.2025 г. гр. д. №16752/2024 г. производството е прекратено, но съдебният акт е обжалван и не е влязъл в законна сила.

В случая, задълженията, за които се търси погасяване по давност, представляват наложена глоба с дата на доброволно плащане 21.12.2023 г. От тази дата започва да тече погасителната давност на осн. чл. 82, ал. 1, б. „а“ ЗАНН, която изтича на 21.12.2025 г. В този срок са наложени обезпечителни мерки на 20.02.2024 г., като по този начин се прекъсва погасителната давност и от този момент започва да тече нова такава, но съгласно §29, т. 1 от Преходните и заключителните разпоредби /ПЗР/ към Закона за мерките и действията по време на извънредното положение /ЗМДВИП/, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г., и за преодоляване на последиците /в сила от 13.03.2020 г./ този срок се удължава с 59 дни и към момента на издаване на разпореждането за отказ от прекратяване, 2-годишната давност все още не е била изтекла.

На тази база следва да се посочи:

Обжалваното Решение е подписано от Директора на Териториална дирекция на НАП – П., издаден от компетентен по смисъла на чл.266, ал.1 от ДОПК административен орган.

Решението е в изискуемата писмена форма и има съдържание, в което са изложени фактически и правни основания за постановяването му, поради което не страда от пороци, водещи до неговата нищожност.

С ТР № 2 от 12.04.2017г. на ОССПВК на ВАС е постановено ясно,че:

„Глобата е вид административно наказание, предвидено в чл. 13, б. „б“ ЗАНН. Съгласно чл. 79, ал.1 ЗАНН, наказателните постановления и решения на съда, с които са наложени глоби или са присъдени парични обезщетения в полза на държавата, се изпълняват по реда за събиране на държавните вземания.

Разпоредбата на чл. 82, ал.1, б. „а“ ЗАНН предвижда, че административното наказание не се изпълнява, ако са изтекли две години, когато наложеното наказание е глоба. Алинея две на същия текст гласи, че давността започва да тече от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието, и се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето спрямо наказания за изпълнение на наказанието. След завършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност. Съгласно чл. 82, ал.3 ЗАНН, независимо от спирането или прекъсването на давността административното наказание не се изпълнява, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока по ал. 1. Текстът на чл. 82 е допълнен с разпоредбата на алинея 4 (Нова - ДВ, бр. 28 от 1982 г.), която изключва приложението на предходната алинея по отношение на глобата, когато за събирането ѝ в срока по ал. 1 е образувано изпълнително производство. Това се отнася и за висящите дела, давността по които не е изтекла до влизането на тази алинея в сила.

Данъчно-осигурителният процесуален кодекс в чл. 162 определя кои са публичните държавни и общински вземания, като в ал. 2, т.7 сочи като такива вземанията по влезли в сила наказателни постановления. Разпоредбата на чл. 168, т.3 ДОПК предвижда възможността за погасяване на публичното вземане по давност.

Съгласно чл. 171, ал.1 ДОПК, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък

срок. Алинея две предвижда и абсолютна погасителна давност от 10 години, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено, или изпълнението е спряно по искане на длъжника.

Фактът, че глобата е публично вземане, не означава, че изпълнителската давност за нея следва да е еднаква с тази за останалите публични вземания. Давността, включително тази, касаеща изпълнението на наказанието, е материално-правен въпрос. Чл.79 ЗАНН препраща към ДОПК само относно процесуалния ред за събиране на държавните вземания. Поради това не следва от разпоредбата на чл. 79 ЗАНН да се извежда аргумент в подкрепа на приложението на чл. 171, ал.1 ДОПК....

След като се налага прилагане по аналогия, и то във връзка с наказание, това означава, че приложение щ намери чл. 82, ал.1 б. „а“ ЗАНН и новата давност, която започва да тече след прекъсване на давността поради предприемане на действия по изпълнение на административното наказание, ще е отново две години.

Общото събрание поддържа становището, че след прекъсване на изпълнителската давност по ЗАНН започва да тече нов двугодишен срок“.

Процесното вземане „глоба“ възниква с начален момент, като наложена с определение от 21.12.2023г. по нохд № 722/2023г. на ОС Хасково. С посоченото определение се потвърждава сключено споразумение с което жалбоподателят е признат за виновен и му е наложено наказание „лишаване от свобода“ да срок от 2г. и глоба в размер на 10 000лв. Като такова,посоченото определение е необжалваем акт по смисъла на НПК. Няма данни, а и твърдения от страните, същото да е обжалвано и практиката да е възприела обратен извод.

В тази връзка абсолютната давност по отношение на наложената глоба, съгласно чл. 82 ал.3 ЗАНН, е 3г. и изтича на 21.12.2026г. Респ. двугодишната давност по чл. 82 ал.1 б.„а“ от ЗАНН следва да изтече 21.12.2025г.,ако не бъдат предприети действия водещи до прекъсването и.

В този смисъл следва да се прецени дали са предприемани действия водещи до прекъсване давността по наложената на жалбоподателя глоба.

Жалбоподателят, неточно претендира като релевантен начален момент на давността 20.04.2024г. Всъщност, това е момента от който първоначалната давност е прекъсната и започва да тече нова давност. На тази дата с ПНОМ № С.-022-0012112 на главен публичен изпълнител С. при ТД на НАП С. е наложен запор върху вземане от трети лица, а именно – ТД Митница Б..

Посоченото действие е от категорията водещи до прекъсване на давността по смисъла на чл. 82 ал.2 ЗАНН. От този момент започва да тече нова 2г. давност, която в случая следва да се погълне от абсолютната давност по смисъла на ал.3 от посочената норма, респ. давността по отношение на публичното вземане ще изтече на 12.12.2026г.

Същевременно възражението на жалбоподателя е подадено на 02.03.2026г. Следва да се приеме,че към датата на подаване на искането давността не е изтекла.

Ето защо процесната жалба се явява неоснователна и следва да се отхвърли.

При този изход от спора,основателна е претенцията на ответника за присъждане на съдебно-деловодни разноски. Същите,съгласно чл.24 от НЗПП съдът определя на 200лв. Доколкото приложимата и разплащателна валута е евро,въпросът за превалутирането е въпрос по изпълнение на акта, а същият определя размера съгласно нормативно

предвиденото.

С оглед изложеното и на основание чл.268 ал.2 ДОПК,Административен съд София-град, 74 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪЛЯ жалбата на Ф. Ч., гражданин на Р.Т.,персонален №[ЕИК], срещу Решение № ПИ-155/29.04.2026г. на директора на ТД на НАП-С..

ОСЪЖДА Ф. Ч., гражданин на Р.Т.,персонален №[ЕИК], притежаващ турски международен паспорт № U. от 17.05.2022г. да заплати на ТД на НАП – С. сумата от 200/двеста/ лева съдебно-деловодни разноски.

Решението не подлежи на обжалване.